

РОЗДІЛ 1 УКРАЇНСЬКА МОВА

УДК 811.161.2'367'42:821.161.2-1

DOI <https://doi.org/10.32782/tps2663-4880/2026.45.2.1>

ПОВТОР ЯК ЗАСІБ ЕКСПРЕСИВНОСТІ В ПОЕТИЧНОМУ ДИСКУРСІ СЕРГІЯ БУРЛАКОВА

REPETITION AS A MEANS OF EXPRESSIVENESS IN POETIC DISCOURSE OF SERGIY BURLAKOV

Ігнат'єва С.Є.,

*orcid.org/0000-0003-2217-4610**кандидат філологічних наук, доцент,**професор кафедри філології та мовної комунікації**Національного технічного університету «Дніпровська політехніка»*

У статті на матеріалі поетичного дискурсу Сергія Бурлакова простежується функціне навантаження синтаксичних експресем – повторів, які розглядаються як складники образно-виражальної моделі художнього мовлення мовостилю поета Придніпров'я. Індивідуально-авторська картина світу митця окреслена особливою інтерпретацією об'єктивної дійсності, відборі мовних засобів, що забезпечують репрезентацію авторського задуму та його комунікативно-прагматичних інтенцій у поетичному дискурсивному просторі. Мовну експресію інтерпретовано як багаторівневу мовознавчу категорію, що формується внаслідок взаємодії інтелектуального й емоційного планів мовлення та реалізується через свідомий вибір мовних засобів суб'єктом комунікації.

Комунікативну специфіку висловлення зумовлюють контекст, мовленнєва ситуація та авторськи сконструйована семантична організація речення; актуалізовані в ньому складники набувають експресивного характеру, репрезентують значний семантичний потенціал, а інтонаційне виокремлення слугує засобом посилення словесно-образної виразності. Експресивність синтаксичної організації мовлення зумовлюється використанням побудов із семантичними ознаками розмовності та актуалізацією складників речення; одним із показових стилістико-синтаксичних засобів художнього тексту постає повтор.

Семантична специфіка повтору зумовлюється комунікативною інтенцією митця; повтор постає як свідомо сконструйований стилістичний прийом, спрямований на досягнення семантико-стилістичного та естетичного ефектів і формування індивідуально-авторської виразності поетичного дискурсу. У поетичному дискурсі поета Придніпров'я повтор репрезентує емоційно-експресивний потенціал митця, функціонує як засіб експлікації його емоційної сфери, формує його образні й характерологічні параметри; паралельно він організовує інтонаційно-ритмічну структуру тексту й підсилює семантично вагомі складники висловлення.

Ключові слова: експресивність, емоційність, мовостиль, повтор, парцеляція, синтаксичний паралелізм, полісиндетон.

The article traces the functional load of syntactic expression – repetitions, which are considered as components of the figurative-expressive model of artistic speech of the poet of the Dnieper region. The individual-author's picture of the world of the artist is outlined by a special interpretation of objective reality. The selection of linguistics means that ensure the representation of the author's idea and his communicative-pragmatic intentions in the poetic discursive space. Linguistic expression is interpreted as a multi-level linguistic category that is formed as a result of the interaction of the intellectual and emotional plans of speech. It is realized through the conscious choice of linguistic means by the subject of communication.

The communicative specificity of the statement is determined by the context, speech situation and the author's constructed semantic organization of the sentence. The components actualized in acquire an expressive character, represent a significant semantic potential. Intonational isolation serves as a means of enhancing verbal and figurative expressiveness. The expressiveness of the syntactic organization of speech is determined by the use of constructions with semantic signs of colloquialism and the actualization of the components of the sentence; one of the indicative stylistic and syntactic means of the artistic text is repetition.

The semantic specificity of repetition is determined by the communicative intention of the artist; repetition appears as a consciously constructed stylistic device aimed at achieving semantic, stylistic and aesthetic effects and the formation of individual and authorial expressiveness of poetic discourse. In the poetic discourse of the poet of the Dnieper region, repetition represents the emotional and expressive potential of the artist, functions as a means of explication of his emotional sphere, forms his figurative and characterological parameters. At the same time, it organizes the intonation-rhythmic structure of the text and strengthens the semantically significant components of the statement.

Key words: expressiveness, emotionality, speech style, repetition, parcellation, syntactic parallelism, polysyndeton.

Постановка проблеми. Попри значну увагу сучасної української лінгвостилістики до поетичного дискурсу, проблема функціонування повторів лексико-синтаксичної природи у віршових текстах залишається недостатньо систематизованою. Повтор у поезії традиційно розглядається як стилістичний засіб експресії, однак його роль у формуванні цілісної художньої структури тексту, організації поетичного смислу та ритмомелодики потребує глибшого осмислення. Відсутність уніфікованого підходу до класифікації та інтерпретації лексико-синтаксичних повторів зумовлює фрагментарність наукових описів і ускладнює виявлення їхніх текстотвірних та прагматичних функцій. У зв'язку з цим актуалізується потреба комплексного дослідження повтору як багатоаспектного явища поетичного дискурсу, що забезпечує смислову згущеність, емоційно-експресивну насиченість та композиційну впорядкованість віршового тексту.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. На думку Анатолія Мойсієнка «лексико-синтаксичні повтори «в художньо-композиційному плані виступають як особливий динамізуючий засіб поетичної ідеї, як своєрідний засіб мистецького розгортання відповідної теми» [2, с. 27]. Наталія Журавльова й Алла Мановицька у статті «Повтор як експресивний засіб у поезії А. С. Малишка» [3] здійснили аналіз стилістичних функцій лексичних та синтаксичних повторів у творчості українського поета. Ганна Кость та Юлія Гурмак досліджували засоби вираження та функціонування вторинної номінації на різних рівнях мови у полікультурному просторі [4]; пізніше Юлія Гурмак вивчала анафоричні процеси на матеріалі франкомовного дискурсу, простежуючи їхні прагматичний та функціональний аспекти, які є предметом дослідження інтеракціоністської лінгвістики, а також вказала на необхідність розглядати їх у комунікативному аспекті, звертаючи увагу на дискурсивний контекст і дискурсивну пам'ять [5; 6]. Олександра Огринчук на матеріалі віршових текстів М. Бажана та І. Драча окреслила стилістично-виражальні особливості дієслівних повторів, їхню роль у конкретному тексті [6]. Уляна Галів розглянула явище лексичного повтору на прикладі поетичної збірки Ліни Костенко «Мадонна Перехресть». Вона не лише дослідила структуру, форми вираження повтору, з'ясувала його синтаксичну роль і стилістичну функцію, а й деталізувала специфіку функціонування окремих фігур, вказала на стилістичний ефект контактних і дистантних повторів, які забезпечують граматичну цілісність тексту [8, с.127].

У дослідження Олесі Тележкіної та Маргарити Голтвеницької розглянуті лексико-синтаксичні повтори як засоби вираження віршової оповіді, визначені різновиди лексико-синтаксичних повторів і з'ясовані особливості їхньої реалізації у тканині українського поетичного тексту II половини XX – початку XXI століття [9]. Олеся Тележкіна у дослідженні «Анадиплосис як засіб організації мови української поезії II половини XX – початку XXI століття» [10] проаналізувала різновиди анадиплосису й особливості його функціонування у тканині поетичного тексту. Мовознавиця вказує на важливу особливість поетичної мови – її тяжіння до оздоблення різними стилістичними засобами, із-поміж яких засобами інструментування поетичної оповіді вирізняються стилістичні фігури, які ґрунтуються на повторенні тих чи тих мовних одиниць [10, с.73]. Світлана Шабат-Савка дослідила повтор як синтаксичну експресему, що слугує ідіолектним маркером мовостилію Богдана Мельничука, а також визначила експресивно-виражальний потенціал повтору, його частиномовну належність та інтенційність. Мовознавицею схарактеризовані фігурально-риторичні конструкції, побудовані на основі повторюваних компонентів – анафори, епіфори, анепіфори, рефрену, полісіндентону; окреслено комунікативно інтенційний діапазон афористичних висловлень, що засвідчують багатогранність поетичного ідіолекту Богдана Мельничука [11]. Заслуговує на увагу праця Ігнат'євої С.Є. та Цюп'як І.К., в якій на матеріалі художніх текстів Володимира Винниченка досліджені засоби мовної експресивізації на фразеологічному рівні, з'ясовані їхні особливості в аспекті мовленнєвого впливу на читача [12]. Світлана Ігнат'єва наголошує на важливості лінгвістичного феномену анафори як одного із видів вторинної номінації у поетичному мовленні поета Придніпров'я Сергія Бурлакова [13]. Вона характеризує типи анафоричних моделей – фонетичні, лексичні, морфологічні, синтаксичні, які дають змогу майстру ліричної поезії сфокусувати увагу на важливих змістових складниках, досягти не тільки емоційної насиченості, а й чіткого темпоритму, що підсилює сприйняття реципієнтом основного посилу твору [13, с. 209].

Формулювання мети і завдань. Метою статті є комплексний аналіз повтору як засобу експресивності в поетичному дискурсі Сергія Бурлакова, з'ясування його лексико-синтаксичної природи, функціонального навантаження та ролі у формуванні смислової, емоційно-експресивної й композиційної організації віршового тексту.

Для досягнення окресленої мети передбачено узагальнення наукових підходів до інтерпретації повтору в лінгвостилістиці й теорії поетичного дискурсу, а також систематизацію основних типів лексико-синтаксичних повторів, репрезентованих у поетичному мовленні. Важливим етапом дослідження є аналіз їхнього експресивного потенціалу у віршових текстах, з'ясування функцій повтору в організації поетичного смислу, ритмомелодійної структури та композиційної цілісності твору, а також простеження його взаємодії з іншими стилістичними засобами в межах поетичного дискурсу.

Наукова новизна дослідження. Наукова новизна роботи полягає в комплексному осмисленні повтору як багатовимірною засобу експресивності в поетичному дискурсі. У статті повтор розглянуто не лише як окремих стилістичний прийом, а як структурно-смысловий чинник, що забезпечує експресивну напруженість, семантичну згущеність і композиційну цілісність віршового тексту. Уточнено функціональну типологію лексико-синтаксичних повторів та окреслено їхню роль у формуванні індивідуально-авторської поетичної картини світу.

Виклад основного матеріалу. Надзвичайно емоційний, сповнений глибокої любові до Дніпра, до рідної землі та життєвого досвіду уривок: *Розлилася квітнева пора, /Оживає ява і повір'я. /Наберу повні очі Дніпра/ В добру пору безвітря. /Наберу /І у світ /понесу. /Як найвищу в житті ознаку./Як неміряну давню красу. /Як любов на світанку./У мої вже сиві літа. /У хвилини урочі/ Час вливається міццю Дніпра /Щоб зіркішали очі./ Щоб у прикру зневіру не впав./ Не заплутався в прикрих дрібницях./ Я схилиюсь / чолом /до Дніпра – /Хай воно від роботи сріблиться. /Хай воно сумну думу Дніпра/Береже і шанує [1, с. 32]. У цьому поетичному тексті неодноразово з'являються повтори однакових слів на початку рядків або фраз, що і є анафорою. Повтори створюють мелодійність, що нагадує молитву або навіть ліричну пісню. Ці поетичні рядки засвідчують безупинний ритм любові поета Придніпров'я до життя, до природи, до річки як символу вічності.*

Двічі на початку рядків повторюється дієслово 1-ї особи одн. *'Наберу...'*: *Наберу повні очі Дніпра / Наберу/*. Зазначений дієслівний повтор підкреслює внутрішню готовність ліричного героя «черпати» духовну силу з Дніпра й становить перший блок анафоричної моделі в поетичному дискурсивному просторі Сергія Бурлакова. Тричі повторюваний сполучник *'Як'/Як'/Як'/*

окреслюють порівняння, розкривають глибину сприйняття поетом любові до життя. Анафора структурує думки автора, поєднує особистісне і загальнолюдське. Завдяки цьому стилістичному прийому читач відчуває гармонію між людиною і Дніпром, природою і духом, допомагає поету підсилити емоційну наснагу, акцентує на важливості кожного образу. Повторюваний сполучник створює ритм переліку та підкреслює значимість образу Дніпра, розкриваючи його через різні емоційні порівняння: *Як найвищу в житті ознаку. / Як неміряну давню красу. / Як любов на світанку.* Сполучникова анафорична модель створює другий емоційний блок.

Третій емоційний блок становить двічі повторювана конструкція з часткою *'хай...'*: *Хай воно від роботи сріблиться. /Хай воно сумну думу Дніпра/ Береже і шанує.* Це благословення поета, його найбільше побажання, звернене до річки, до себе, до життя. Четвертий емоційний блок із сполучником підрядності *'Щоб'* – молитовне прохання поета не впасти духом, не зрадити себе, своє «Я»: */Щоб у прикру зневіру не впав. /Не заплутався в прикрих дрібницях/.* Воно розкриває прагнення до збереження своєї життєвої сили й духовного піднесення.

Як бачимо, анафоричні моделі в поетичному тексті Сергія Бурлакова підсилюють роль Дніпра як живого символу національної ідентичності, пам'яті, сили, чистоти, джерела натхнення, яке потрібно берегти особливо «у сиві літа». Візуально це можна репрезентувати як своєрідні «сходінки повторів»:

Наберу
Наберу
Як
Як
Як

Щоб
Щоб
Хай
Хай

Така структура виразно демонструє, як емоційна тональність від початкового наміру *'Наберу'* переходить у порівняння *'Як'*, далі – у побажання-заклик *'Щоб'*, і завершується благословенням *'Хай'*. Повтори в поетичному дискурсі Сергія Бурлакова виконують ритмо- та текстоорганізувальну функції, забезпечуючи цілісність поетичних рядків і посилюючи їхній емоційно-смысловий потенціал. Актуалізовані за допомогою повтору смислові доміанти репрезентують авторське осмислення образу Дніпра як джерела сили, пам'яті та мудрості, формуючи

молитовно-урочисту тональність і передаючи досвід покоління через діалогічну взаємодію з образом ріки. Поезія емоційно насичена, а багатоблокова анафорична модель формує мелодійність, наголошує на важливих змістових моментах. Кожен повтор поглиблює образ Дніпра як джерела сили, краси й духовного очищення не тільки для поета, а й читача. Повтори забезпечують цілісне сприйняття поетичного тексту, сприяють поступовому наростанню смислово-емоційної напруги та її концентрації в кульмінаційній точці.

Короткий поетичний уривок Сергія Бурлакова – глибокий за змістом і надзвичайно влучний за формою: *А час тече, / А час собі тече – / І відповідь / З людських очей / Змиває* [1, с.34]. Поет акцентує на минушості часу та беззахисності людських почуттів перед його невпинним плином. Повтор «*А час тече*» інтенсифікує відчуття незворотності й безупинного руху, який неможливо зупинити чи уповільнити. Анафоричне розгортання рядків формує ефект тривалості та монотонності, асоціативно співвідносний із крапанням води або течією ріки. Водночас у структурі уривка простежується елемент полісиндетона (грец. polys – численний, syndeton – зв'язок) – стилістичної фігури, що ґрунтується на повторенні однакових сполучників. Повтор сполучника «А» на початку суміжних рядків посилює синтаксичну зв'язність висловлення, уповільнює темп мовлення й надає інтонації розміреності. Завдяки цьому створюється ефект наростання смислу та емоційної напруги, а також підкреслюється фатальна закономірність часового плину. Полісиндетон у поєднанні з анафорою виконує не лише акцентуаційну, а й ритмо-моделювальну функцію, сприяючи увиразненню провідного мотиву твору.

Повторюваний сурядний сполучник 'Г' формує ще одну анафоричну модель: *Природа так завзято зілля тче / І в'яже плід. / І так священнодіє... / І що ж тобі, людино, ще / Не вистача* [1, с.35]. Вона не просто поєднує образи, а дає відчуття безперервного, нерозривного процесу: природа одночасно тче, в'яже, діє, що створює гармонію й цілісність дій. Кожен рядок додає нову грань образу природи, і завдяки анафорі вони зливаються у єдиний потік. Вона працює, 'ніби удар у барабан', надаючи тексту ритм і мелодійність. Поет по-особливому готує читача до контрасту – після кількох повторюваних 'Г' раптово з'являється 'І що ж тобі, людино, ще / Не вистача', де повтор переходить у риторичне запитання. Виникає опозиція: природа гармонійна, а людина – невдоволена. Анафора не просто стилістична прикраса,

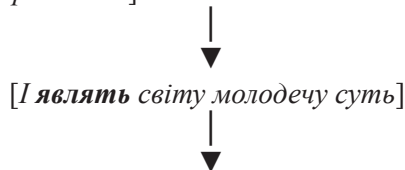
а спосіб показати безперервність життя природи та контраст із людською невдячністю.

Тонку й не таку ритмічно чітку, як у попередніх прикладах, простежуємо ще одну сполучникову анафоричну модель: *Є щастя всіх. / І щастя одиниці. / І це не однозначний егоїзм. / В селі це знають і в столиці, / У радощах і в морі сліз, / У кожнім щасті є краплина горя. / Лиш зблиснуло – / І все* [1, с. 36]. Повтор єднального сполучника 'Г' надає поетичному тексту плавності й логічної зв'язності, ніби поет крок за кроком розгортає свою думку. Другий блок складає анафорична модель з прийменником 'У', який формує ритмічну паралель і наголошує на універсальності твердження – щастя і горе переплітаються завжди й усюди. Якщо 'Г' поступово додає нові грані до авторської думки, то 'У' наголошує на її масштабності й всеохопності. Анафора уможлиблює змістити акцент на головну ідею: щастя не існує без домішки 'краплини горя'. Ще одна сполучникова анафорична модель у поетичному тексті Сергія Бурлакова: *І підуть молоді горіхонята / І являть світу молодечу суть. / Старий погляне вниз – / І оком порадіє, / І тихим словом їх благословить* [1, с.53]. Вона створює плинний, урочистий ритм, підкреслює послідовність і природний порядок подій. Аксиологічна опозиція 'молодеча суть' – 'старий' побудована на контрасті двох життєвих етапів: молодість – старість. Кожен із цих життєвих кроків має свою систему життєвих цінностей: 'молодеча суть' – символізує юність, енергію, розвиток, прагнення до нового, розквіт сил. Це не лише фізична молодість, а й духовна відкритість, потенціал до змін і творення нового. Доповнене 'молодечу суть' метафоричний образ 'горіхонята', що підсилює ідею росту й майбутньої зрілості. 'Горіхонята' – образ молодих плодів горіха, які щойно зав'язалися. Символ міцного потенціалу, оскільки горіх росте повільно, але його плід твердий, цінний і поживний. Молоді «горіхонята» втілюють ще не реалізовану, але вже закладену силу. Горіхове дерево символізує життя, а «горіхонята» показують нову генерацію, яка виростає з коріння традицій та досвіду, а ще – стійкість і зрілість, що настане з часом – плоди згодом дозріють, і з них виросте нове дерево, забезпечуючи тяглість роду чи культури. 'Старий' – втілення досвіду, мудрості, завершності певного життєвого шляху. Він уже не творить нове, але здатен дати оцінку, благословити й передати свій духовний капітал молодому поколінню. Зазначена опозиція не є конфліктною – навпаки,

вона гармонійна: старість не заважає молодості, а підтримує її, а молодість продовжує справу старших.

Отже, аксіологічно Сергій Бурлаков протиставляє цінність оновлення й розвитку – молодість і цінність спадковості й досвіду – старість, що разом творять безперервність життя. Поет наголошує на продовженні життєвої естафети: старший як дерево з глибоким корінням, а молодь – плоди, що несуть його силу далі. Поет вдається до традиційної для української поезики опозиції 'старість – молодість'. Згадаємо весільні пісні, де молоду пару порівнюють з «зеленим дубом» чи «молодою калиною» – символами розквіту й початку. А старість – досвід, мудрість роду. Старші благословляють, навчають, передають моральні орієнтири. Як засвідчують прислів'я: «*Старий, що вміє, те й підкаже*» або «*Без старого й хата не тепла*».

У цьому уривку простежуємо три блоки сполучникової анафори, де 'I' з'єднує всі дії: [підуть → являть → погляне → благословить] в єдиний послідовний ланцюжок: [I *підуть* молоді горіхонята]

[I *старий погляне* вниз – і оком *порадіє*,
і тихим словом *благословить*].

Повтор створює ритмічну та змістову єдність: дії ніби наростають і формують єдиний сюжетний рух. останній блок містить внутрішній паралелізм, що підсилює відчуття завершення. Підсилює емоційність та виразність, створює ритм і логічний наголос на повторюваних словах, щоб вони краще закарбувалися в пам'яті читача або слухача: *Скажіть, що завтра день нам принесе?/Ніхто не скаже./ Але знати треба./ Хоча б надіятись./ Боротись до кінця./ Щоб не спіткала навісна халепа./ Щоб не звалитись навіть зі стільця*/ [1, с.36]. Повторюваний підрядний сполучник '*Щоб*' перед кількома поетичними кількома рядками створює відчуття наполегливості, заклику й попередження, що дає змогу реципієнтові відчуті серйозність наміру й сформулювати здійснити емоційний акцент на бажаному результаті.

Бувають весняні розбурхані хуги, / Коли леденіють обвітрені дуги/ І глухо хвилюється все хуртове./ Як наче живе, як наче живе./ Як наче в життя повернутись охота/ Всьому що убито, – від старця снота/ Аж до останньої злої

звірюги.../ Бувають такі ось тривожні хуги!/ [1, с. 39]. Плавна, майже музична анафора '*як наче*' створює відчуття наростання емоцій та занурює читача в атмосферу оживлення природи. Анафора створює ритм, формує мелодійність, наближаючи поетичний текст Сергія Бурлакова до пісенного заклиального звучання, створюючи відчуття хвилювання і навіть трепету. Повторюється емоційний вступ '*Як наче*', нагнітаючи поступове наростання хвилювання.

Повтор прийменника '*На*' дає поетичному тексту ритм, наголошуючи на внутрішній боротьбі: *Я схаменувся... / Сам себе розп'яв / На сотнях сумнівів,*

На тисячних надіях / [1, с.45]. Аксіологічна опозиція '*сумніви – надії*' вказує на протиставлення негативного й позитивного полюсів у житті людини. Прийменникову анафоричну модель спостерігаємо у поетичному тексті: *І ми з тобою мнимось./ Зростаєм/ До ніжних слів,/ До чистих споглядань,/ Де ще звучить там, за небокраєм./ Любові мова, мова сподівань* [1, с.47]. Прийменник '*До*' повторюється двічі й створює відчуття руху вгору. Поет зосереджує увагу на спрямованості до високих почуттів. Образ '*за небокраєм*' символізує недосяжне, але таке бажане для поета. Повтор '*мова*' – '*любові мова* – '*мова сподівань*' – складник смислової анафори, що підкреслює ліричну мелодію.

Прийменникова модель є однією з найпоширеніших у поезії Сергія Бурлакова: *Я схаменувся.../ Сам себе розп'яв/ На сотнях сумнівів,/ На тисячних надіях*/ [1, с.45]. Повтор прийменника '*На*' на початку двох сусідніх рядків вживається для ритмічного підсилення інформації, Поет акцентує на предметах внутрішньої боротьби '*сумніви*'/ '*надії*'. *Воно ж пробудження, / Де й камінь ожива, / Де збуджено усе зусиллям сонця* / [1, с.53]. У цьому поетичному тексті Сергія Бурлакова анафора '*Де*' створює єдиний простір події – паралельну побудову, що підкреслює місце і стан пробудження. Також повтор сполучника '*Де*' об'єднує образи каменю, 'що оживає', та 'усе, що збуджено сонцем' в один поетичний простір пробудження. Анафора задає однаковий початок рядків, створюючи ритм, який підсилює відчуття урочистості та піднесення. Кожен наступний рядок розгортає тему пробудження, але завдяки повтору '*Де*' реципієнт сприймає це як послідовні штрихи до єдиного пейзажу. Повтор наголошує на масштабності явища: пробудження настільки всеохопне, що охоплює і неживе – '*камінь*', і живе – усе, що '*збуджено зусиллям сонця*'.

Висновок. Проведене дослідження засвідчує, що повтор у поетичному мовленні Сергія Бурлакова становить важливий стилістичний прийом, що забезпечує експресивну напруженість, семантичну згущеність і композиційну цілісність віршового тексту. Він репрезентує емоційно-експресивний потенціал митця, бере участь

у конструюванні його дискурсивного портрета; окрім того, повтор реалізує інтонаційно-ритмічну організацію тексту та виступає засобом семантичної актуалізації окремих складників висловлення. Перспективою дослідження є вивчення повтору і його роль у моделюванні психологічного стану ліричного героя.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Бурлаков С. Поліфонія пам'яті: поезії. Дніпро: ЛІРА, 2024. 288 с.
2. Мойсієнко А. Стилістичні функції повтору в поезії Тараса Шевченка. *Культура слова*. 1996. Вип. 46/47. С. 23–27.
3. Журавльова Н. М., Мановицька А. Я. Повтор як експресивний засіб у поезії А. С. Малишка. *Вісник Запорізького державного університету*. 2001. № 1. С. 3–58.
4. Кость, Г. М., Гурмак, Ю. М. Анафора як один із видів вторинної номінації у французькому художньому тексті. *Науковий вісник Волинського національного університету імені Лесі Українки 1 (226)*, Серія: «Філологічні науки». 2012: 70–74.
5. Гурмак, Ю. М. Вираження та функціонування вторинної номінації на різних рівнях мови у полікультурному просторі. *Наукові записки Національного університету «Острозька академія»*. 2018. 2 (70), Серія «Філологія» С. 68–72.
6. Гурмак Ю. Актуальні підходи дослідження анафоричних процесів у франкомовному дискурсі. *Проблеми семантики, прагматики та когнітивної лінгвістики*. 2023. 1(35), С. 127-142. <https://doi.org/10.17721/2663-6530.2019.35.11>
7. Огринчук О.П. Стилістично-виражальні особливості дієслівних повторів в індивідуально-авторській мові (на матеріалі віршових текстів М. Бажана та І. Драча). *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія : Філологія*. 2015. Вип. 15(1). С. 54-56. Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nvmgu_filol_2015_15%281%29_18
8. Галів У. Б. Лексичний повтор як засіб стилістичного увиразнення поетичного тексту. *Науковий вісник ДДПУ імені І. Франка. Серія: Філологічні науки (мовознавство)*. № 13, 2020 С. 127-131. DOI <https://doi.org/10.24919/2663-6042.13.2020.214365>
9. Тележкіна О.О., Голтвеницька М.В. Лексико-синтаксичні повтори в сучасній українській поетичній мові II половини ХХ – початку ХХІ століття. *Закарпатські філологічні студії*. Випуск 22.. Том 2 .2022. С.38-43. DOI <https://doi.org/10.32782/tps2663-4880/2022.22.2.7>
10. Тележкіна О.О. Анадиплосис як засіб організації мови української поезії II половини ХХ – початку ХХІ століття. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія. Соціальні комунікації*. Том 31 (70) № 2 Ч. 1 2020 С. 73-77. DOI <https://doi.org/10.32838/2663-6069/2020.2-1/13>
11. Шабат-Савка С.Т. Повтор як емоційно-експресивний маркер поетичного ідіолекту Богдана Мельничука. *Лінгвостилістичні студії*, вип. 16, 2022, с. 122–34 DOI <https://doi.org/10.29038/2413-0923-2022-16-122-134>
12. Ігнат'єва С. Є., І. К. Цюп'як. Мовна експресивізація фразеологічних одиниць у художніх текстах Володимира Винниченка. *Закарпатські філологічні студії*. 2023. Вип. 29 (1). С. 53-58. DOI <https://doi.org/10.32782/tps2663-4880/2023.29.1.9>
13. Ігнат'єва С.Є. Анафора в поетичному мовленні Сергія Бурлакова (на матеріалі збірки «Поліфонія пам'яті»). *Палітра слова й тексту Січеславщини: колективна монографія /за ред. Валентини Біляцької*. Кн. 5. Дніпро: Журфонд, 2026. 246 с. С 209-222

Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу CC BY 4.0

Дата першого надходження статті до видання: 23.02.2026
 Дата прийняття статті до друку після рецензування: 30.03.2026
 Дата публікації (оприлюднення) статті: 07.05.2026